

УЗОРЫ СВАДЗЕІ

Мэтафізыка Мовы

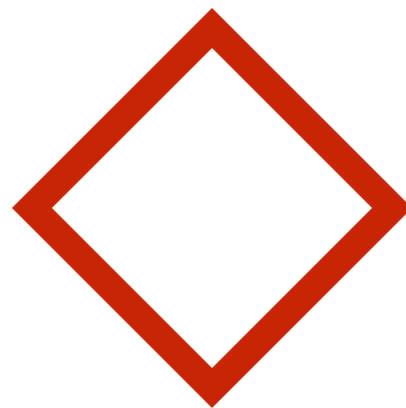
Прачын

Прачын - гэта разрыў першапоўні напачатку ўсяго. Прачын спараджае дзею як рух да аднаўленьня поўні. Узорам прачыну ёсьць

Дзея

Дзея – гэта чысты незваротны рух наперад. Дзея траістая: заўсёды напружана, схваляе ўсё, на што напружана, ды ад'яўляе ўсё, што схваляе. Тры праявы дзеі – гэта *напружана, схоп і ад'ява*.
Узорам дзеі ёсьць

Падзея

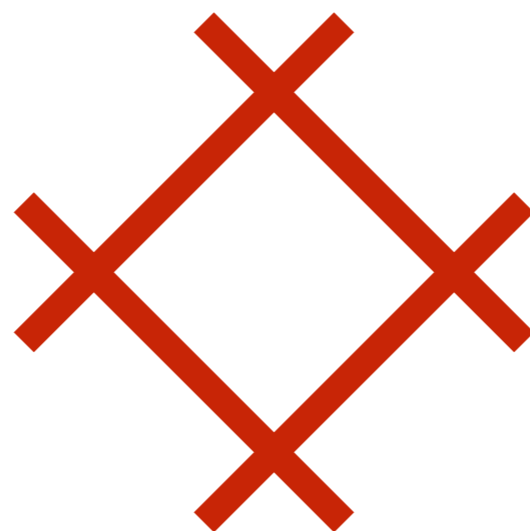
Схоп напраму ад'яўляецца як першая *падзея*.
Падзея – гэта схопленая, спыненая напрамленьне.

Відаль і спазор

Падзея спаяўляецца ў ад'яве першаснай дзеі. Са зьяўленьнем падзеі напрам стаецца *відаляй*, а сноп – *спазорам* падзеі.

ЧЫН

Чын - гэта назва першай падзеі. Гэта схопленнае напрамленьне. Узорам чыну ёсьць

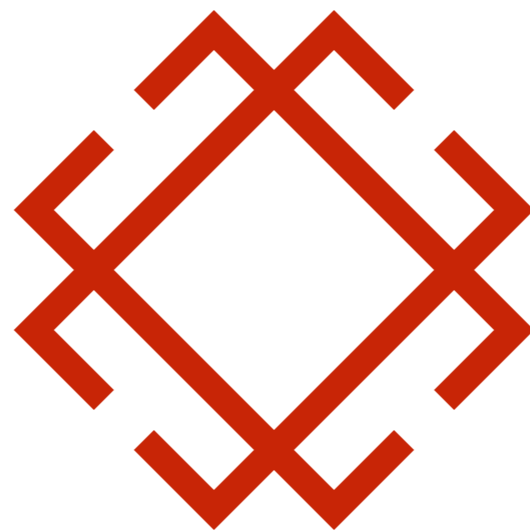

Разварот

Зрух відалі ў падзею завецца *разваротам* відалі.
Разварот пераносіць відаль і спазор на ад'яву падзеі. Падзея мае ўласную відаль, спазор і ад'яву.

Дачын

Наступны разварот, зрух відалі ў ад'яўлены чын пераносіць спазор на ад'яву чыну ў чыне. Гэта стварае другую падзею – *дачын*. Узорам дачыну ёсьць

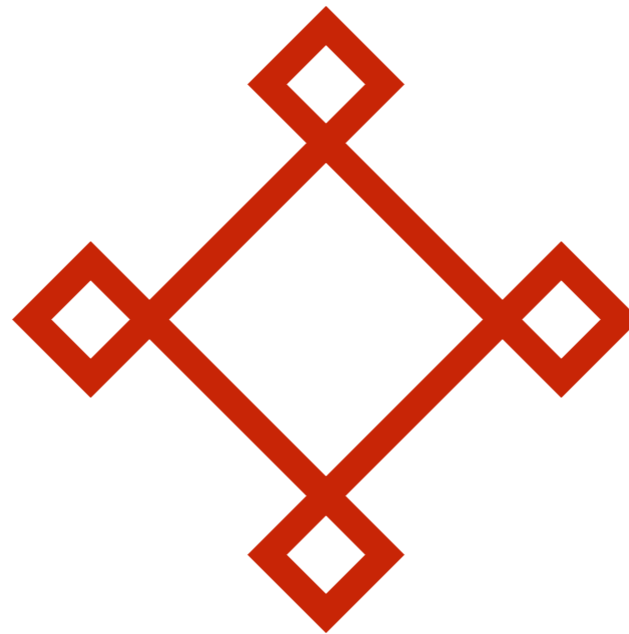

Ад'ява і роўня

Ад'ява штотраз пераводзіць глыбіню ў роўнядзь, робіць адразу дасяжным паслядоўнае. Ад'ява штотраз ператварае мноства ў адно. Зрух відалі на ад'яву ўтварае *роўню*.

Сродак

Наступны разварот зрушае відаль у новы чын і робіць спазорам ад'яву дачыну й чыну ў чыне. Гэта стварае трэцюю падзею – *сродак*, якім стаецца чын папярэдняга дачыну. Узорам сродку ёсьць

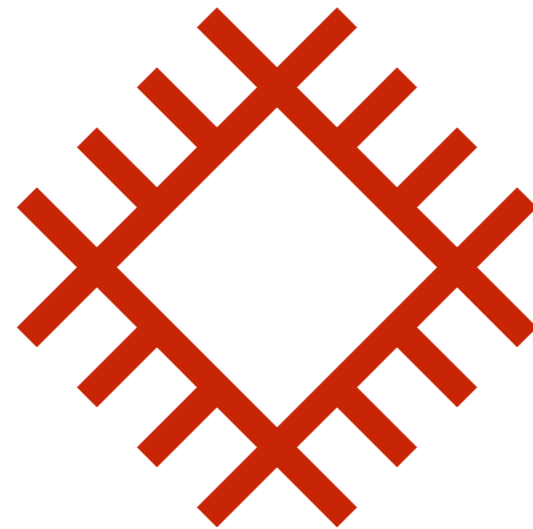

Нутраная і вонкавая тройцы

Наступны крок развароту ад'яўляе ўсю тройцу чыну, сродку й дачыну. Першая тройца, ад'яўленая ў другой, утварае *шасьцярыцу*. Тры крокі ад'явы ствараюць сувязь шасьці падзеяў.

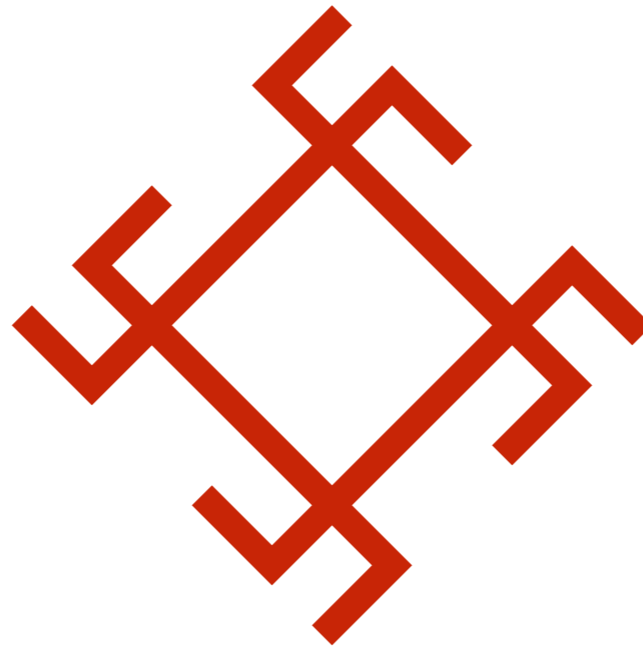
Прычына

Чын вонкай тройцы завецца *прычынай*. Узорам прычыны ёсьць

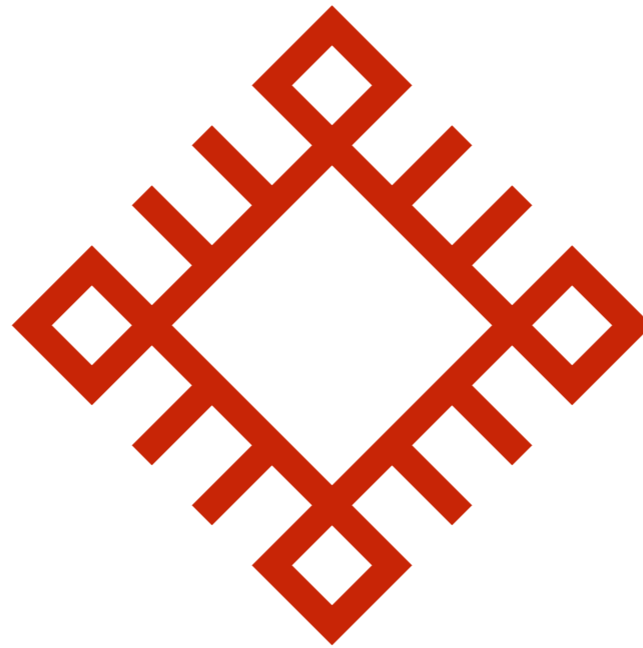
ВЫЧЫН

Дачын вонкай тройцы завецца *вычынам*. Узорам
вычыну ёсьць

Месца

Сродак вонкай тройцы завецца *месцам*. Узорам
месца ёсьць

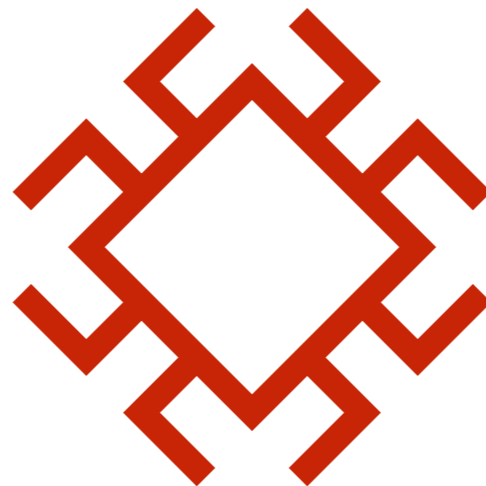

Адасоба

Далейшыя развароты бясконца множаць шасьцярыцы падзеяў. Прачын бачыць шасьцярыцу як завершаную *адасобу*. Прачын пераадольвае адасобу шасьцярыцы вяртаньнем відалі ў пачатковы стан і ўсталяваньнем спазору на першай падзеі.

Асоба

Наступны разварот утварае сёму падзею: *асобу*, ад'яву відалі прачыну, напранленага на чын. Зьяўленьне асобы ад'яўляецца адразу ва ўсіх шасьцярыцах. Узорам асобы ёсьць

Мярэжа падзей

Адносіны падзеяў становяць *мярэжу* падзей. Адна падзея становіць адзіночную мярэжу , дзьве падзеі -

двайную , тры падзеі - трайную

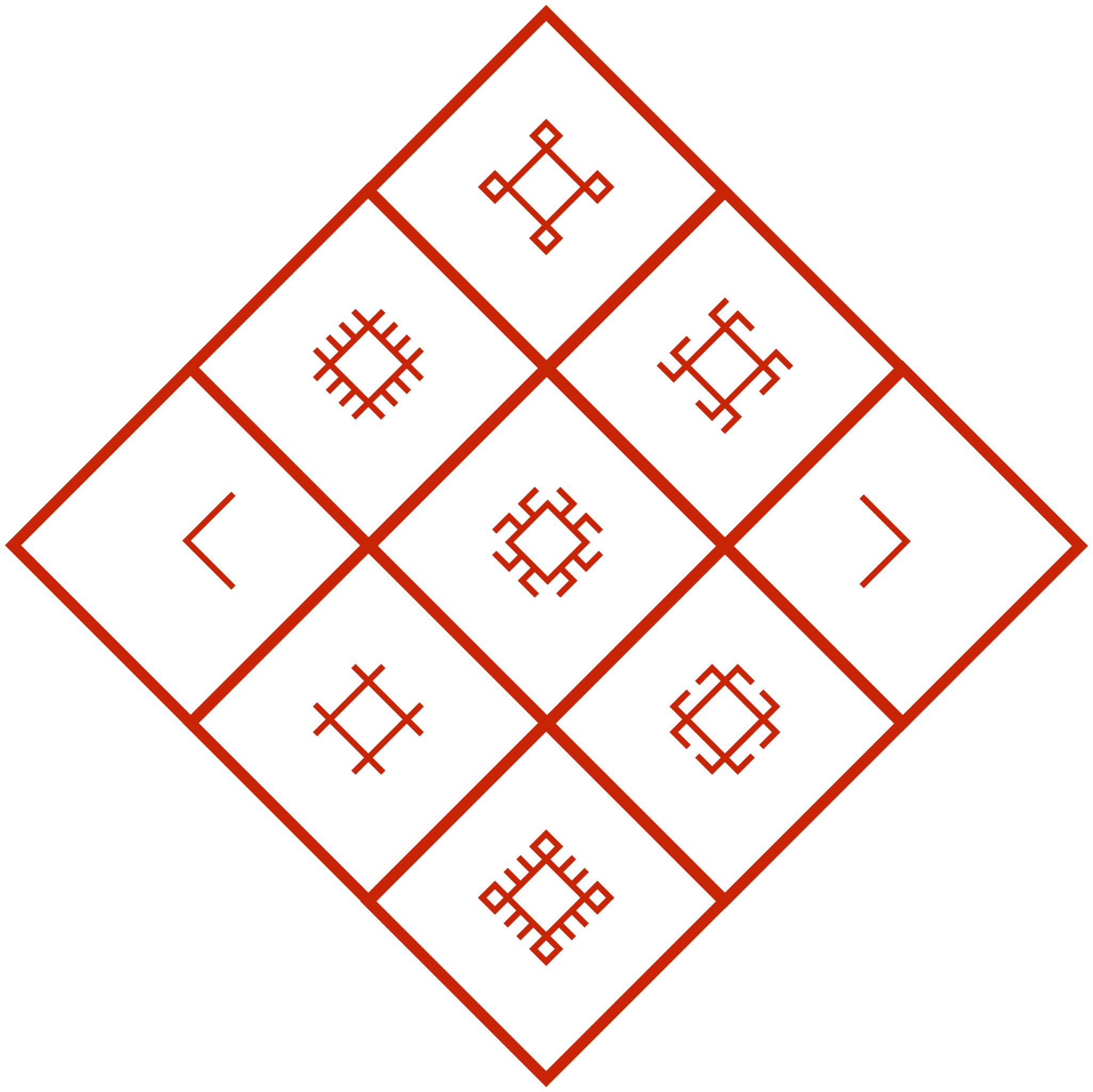
, чатыры - чацьвярную

, пяць - пяцярную

, шэсьць - шасьцярную

, сем - семярную

мярэжу .

Прастора

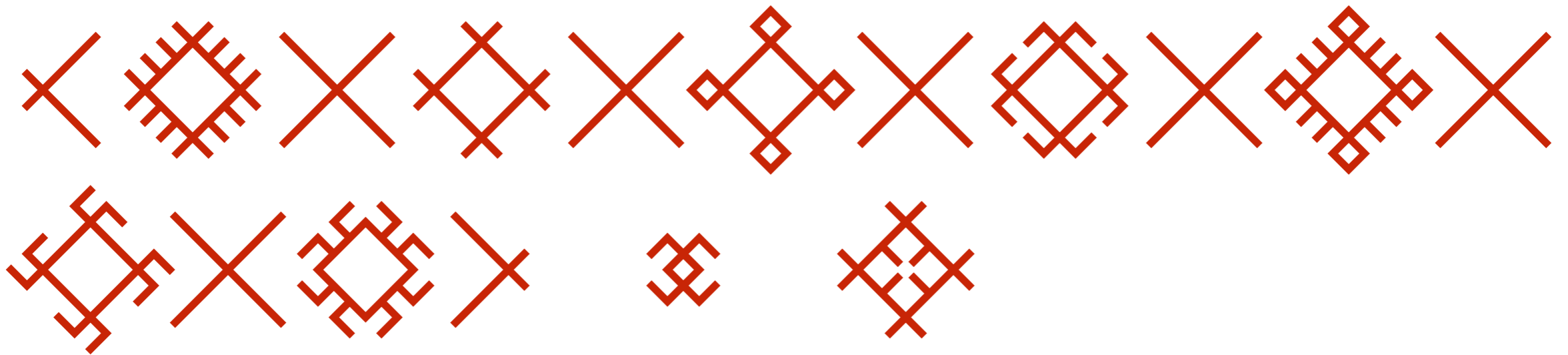
Зрух відалі ў любую падзею мярэжы падзей заўсёды знаходзіць ад'яву ўсяе мярэжы падзей. Мярэжа падзей бясконца ад'яўляецца ў кожнай падзеі кожнай мярэжы. Стварэннем падзеі асобы прачын пранікае ва ўсе мярэжы падзей адразу й заўсёды быве ў іх. Гэта ўтварае бясконцую *прастору* свадзеі.

Сетка

Прастора свадзеі служыць рэчывам выпраявы.
Зрух відалі і выбар спазору пракладае дарогу па гэтай прасторы, утвараючы *сетку* свадзеі.

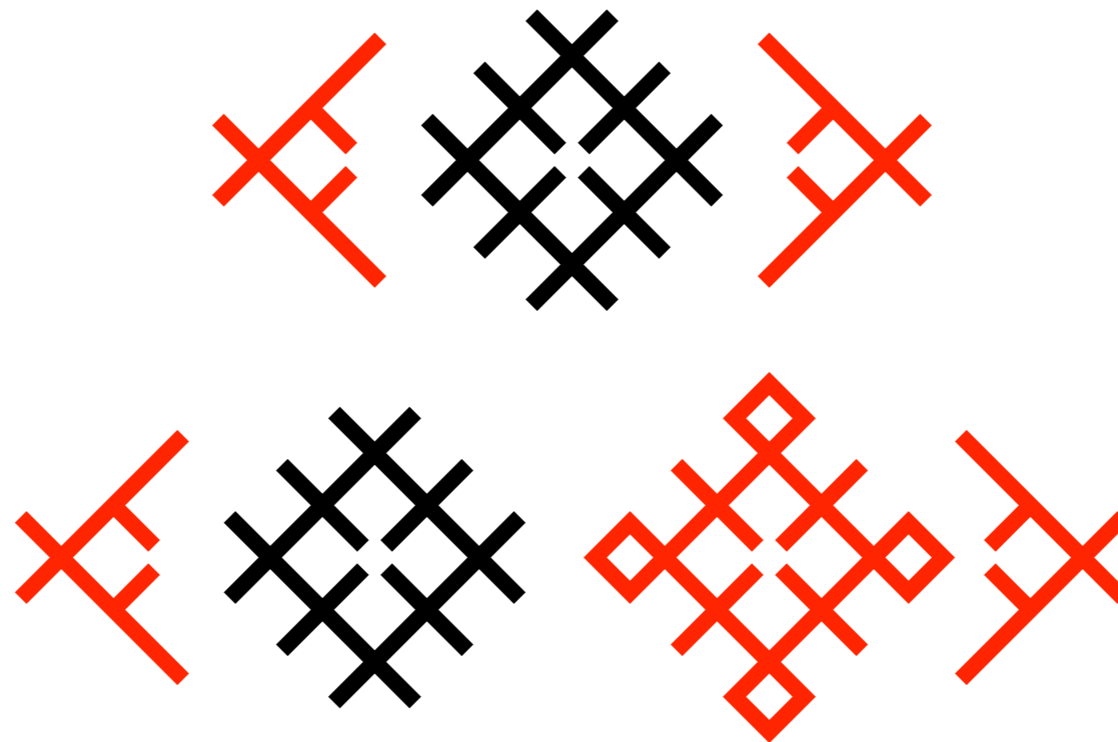
Раскрыцьцё

Дзея рушыць відаль па падзеях мярэжаў. Спын відалі ў падзеі і наступны разварот стварае ад'яву ўсёй мярэжы падзей у любой падзеі. Ад'ява мярэжы ў падзеі завецца *раскрыцьцём*. Падзея, раскрытая чыстай мярэжай, стаецца *поўнай* - адносна астатніх, нераскрытых падзей. Раскрыцьцё малюе відарысы поўных падзей на аснове засталай мярэжы. Узорам раскрыцьця падзеі ёсьць ✕.

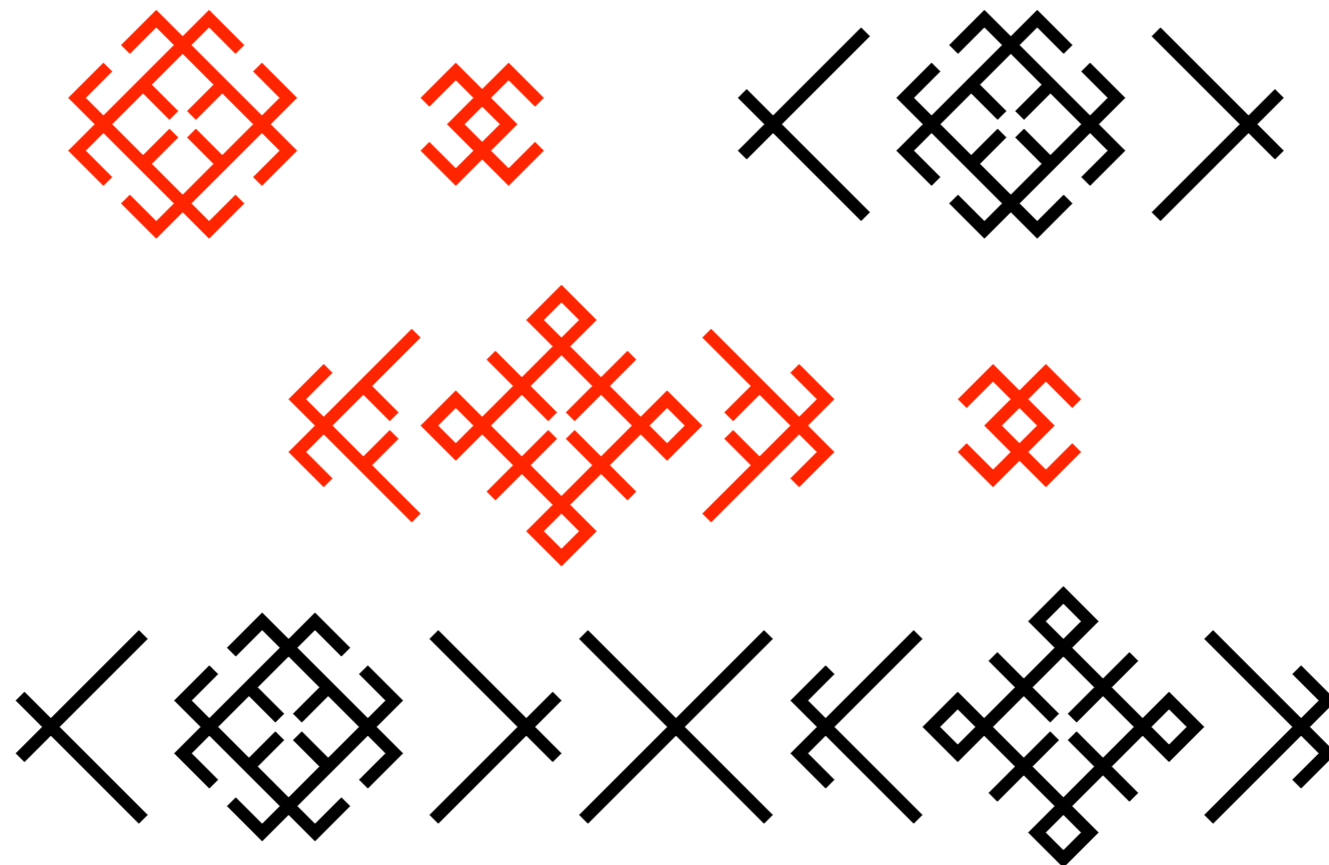
Тоества

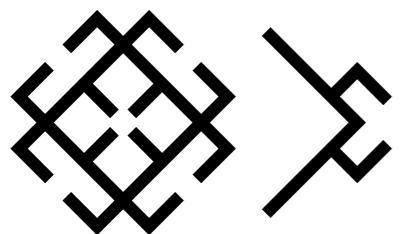
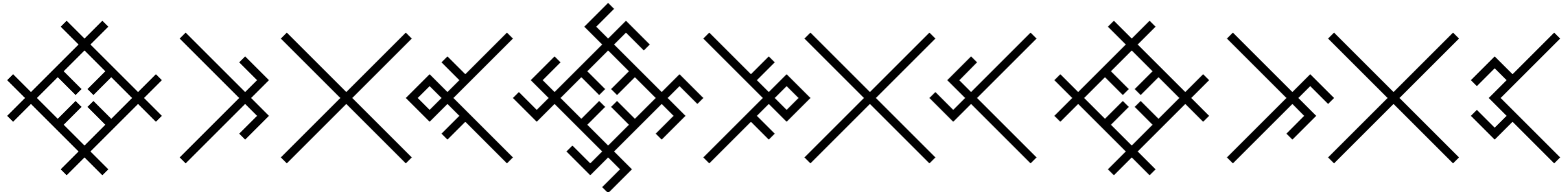
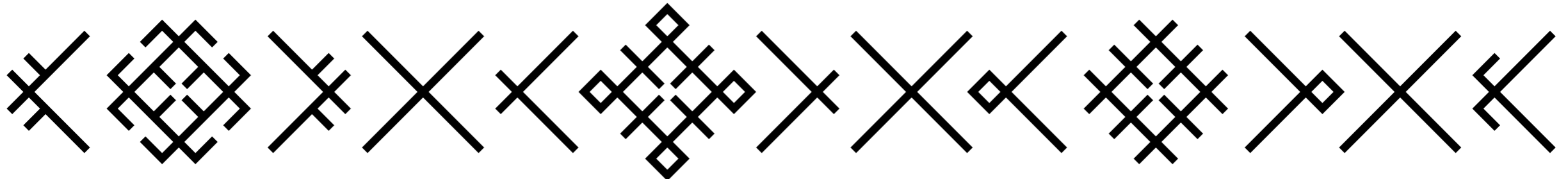
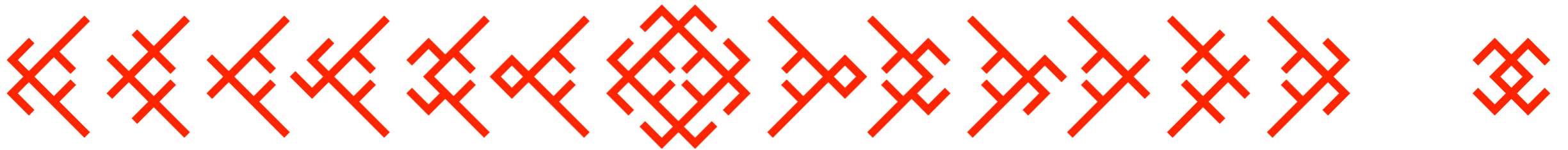
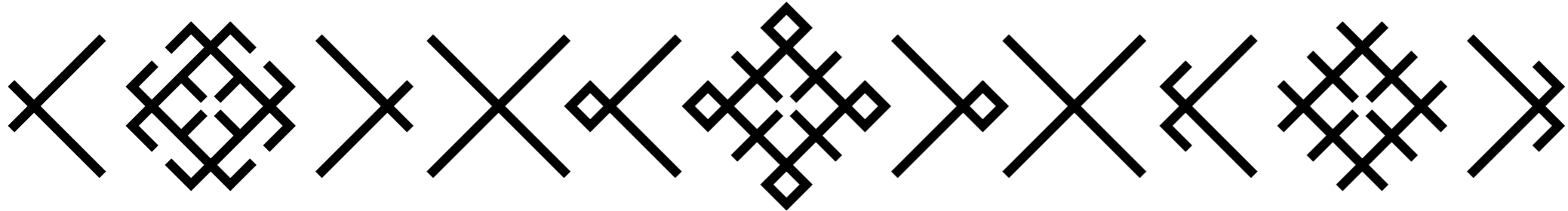
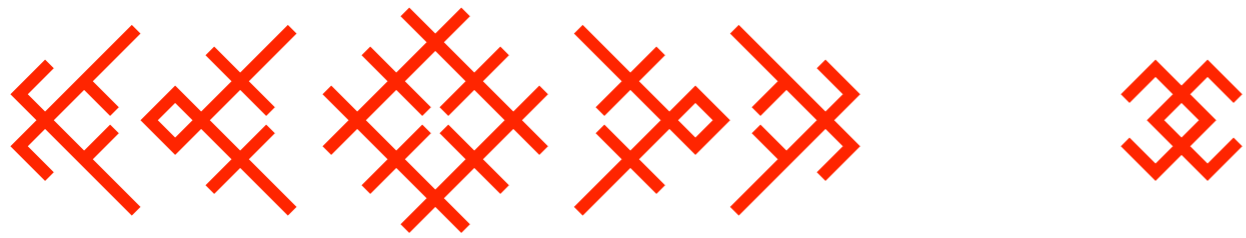
Спын спазору на падзеі ад'яўленай мярэжы стварае *тоества* падзеі вонкай мярэжы з падзеяй нутраной мярэжы. Тоесная падзея зьяўляецца першай у раскрыцьці.

Над-мярэжа

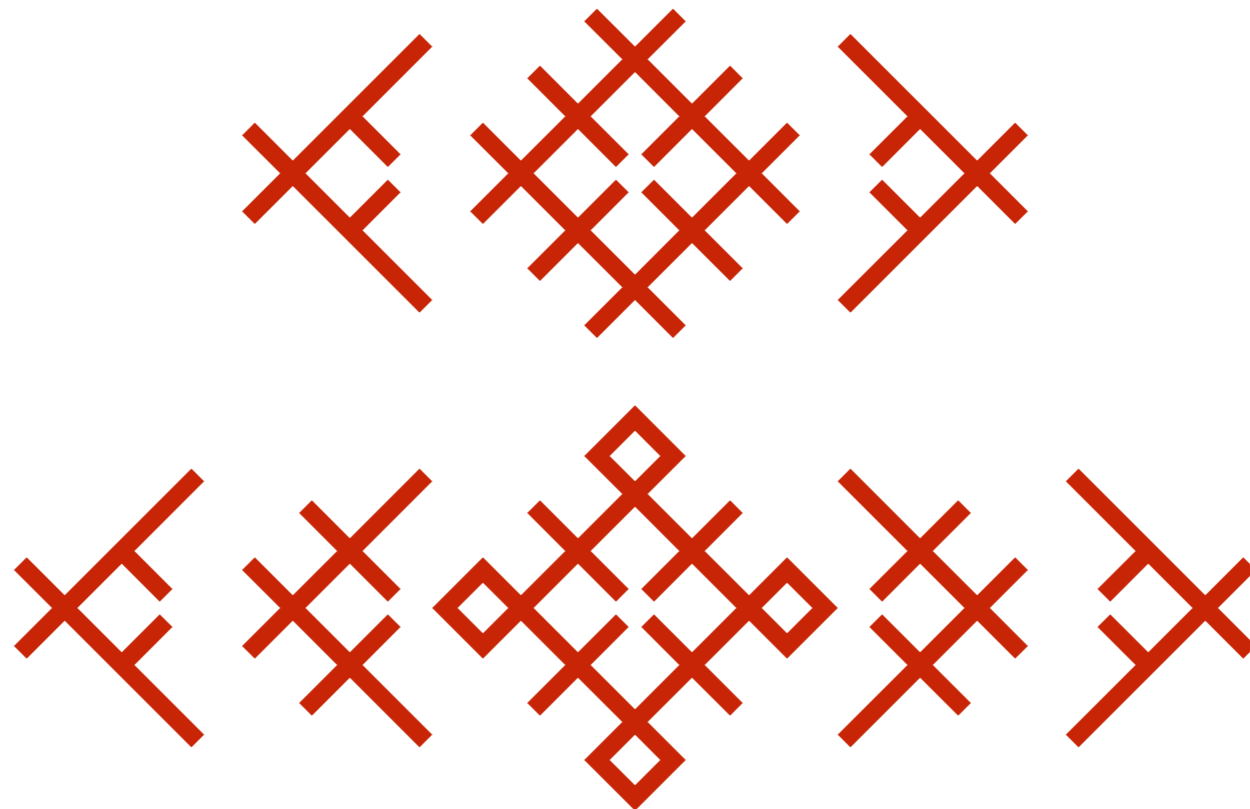
Перанос відалі ў падзею нутраной мярэжы творыць наступны ўзровень тоества. Кожны крок тоества творыць асобную *над-мярэжу*. Адносіны ўтоесьненых падзей такія самыя, як у звычайнай мярэжы. Таму тоества мае сем ступеняў.

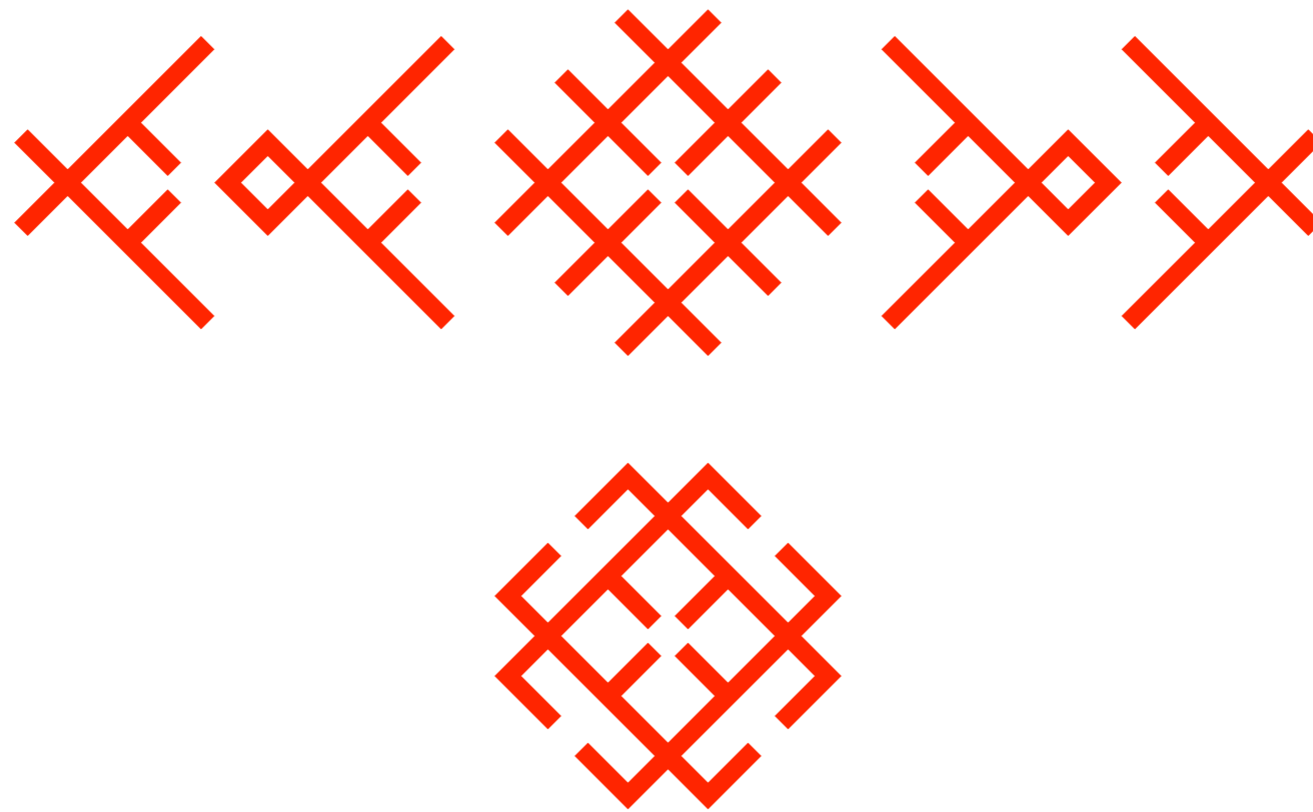
Сувоі

Тоества дзьвюх падзей утварае *сувоі*. Сувоі дзеляцца паводле ўзроўню схапленьня. Вонкая падзея завецца схапнай, анутраная – схапленай.

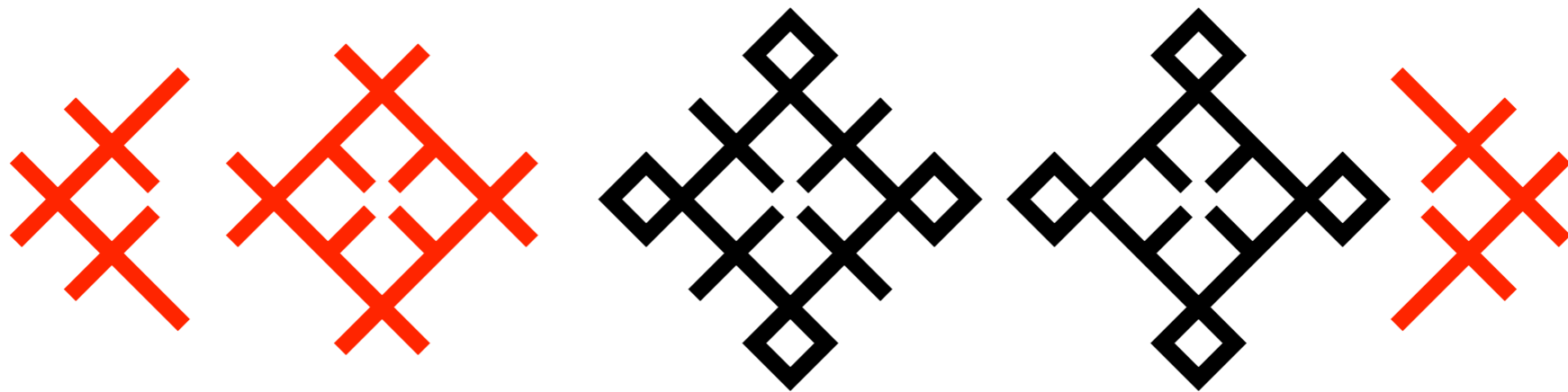
Ніць

Раскрыцьцё хоць бы адной падзеі мярэжы становіць *ніць*.

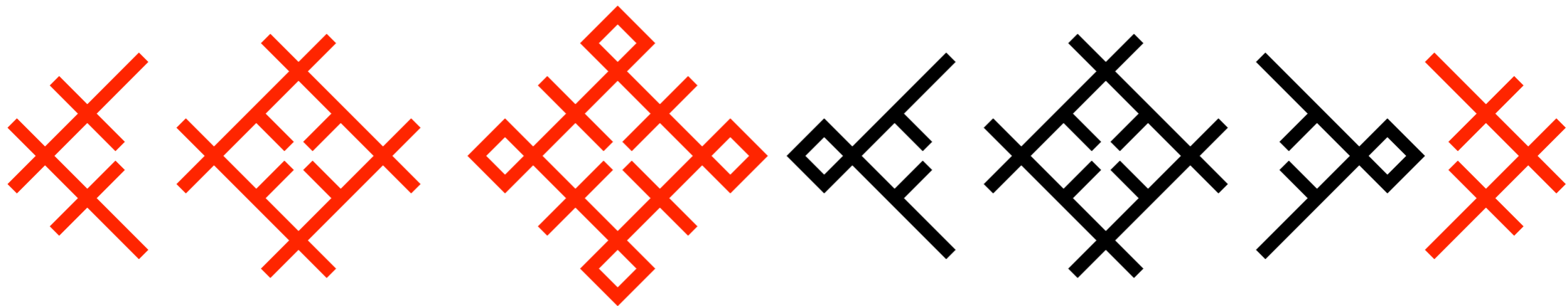
Развой

Раскрыцьцё іншых падзей нутраной мярэжы становіць *развой*, які выказвае адну з падзеяў ніці. Падзеі развою ідуць за падзеяй сувою.

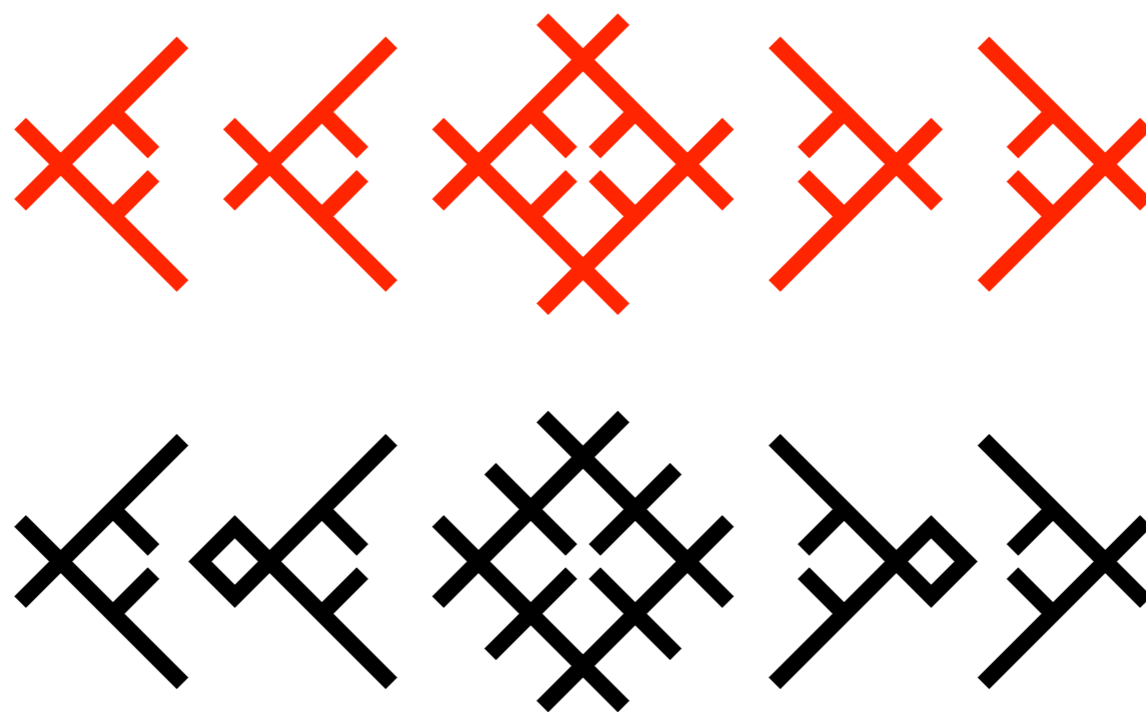
Ткань

Сувязь ніцяў утварае *ткань*, узор падзеяў.

Аднааякія і разнаякія сувоі

Сувоі можа быць аднаякі й разнаякі. Тоества падзеі з адрознай падзеяй нутраной мярэжы ўтварае разнаякі сувоі. Тоества падзеі з такой самай падзеяй нутраной мярэжы ўтварае аднаякі сувоі.

Напруга

Утварэньне аднаякага сувою азначае тоества ўсіх падзеяў над-мярэжы з адной і той самай падзеяй. Гэта ўтварае *напругу*, узмацненьне й паглыбленьне падзеі. Узорами ступені напругі аднаякага сувою суць

Быцьцё і намер

Першы ровень чыну адпавядае напрамленьню.
Напрамленьне чыну без дачыну завецца *быцьцём*.
Напрамленьне чыну да дачыну завецца *намерам*.
Напруга – гэта ўзмацненьне намеру чыну адносна дачыну.

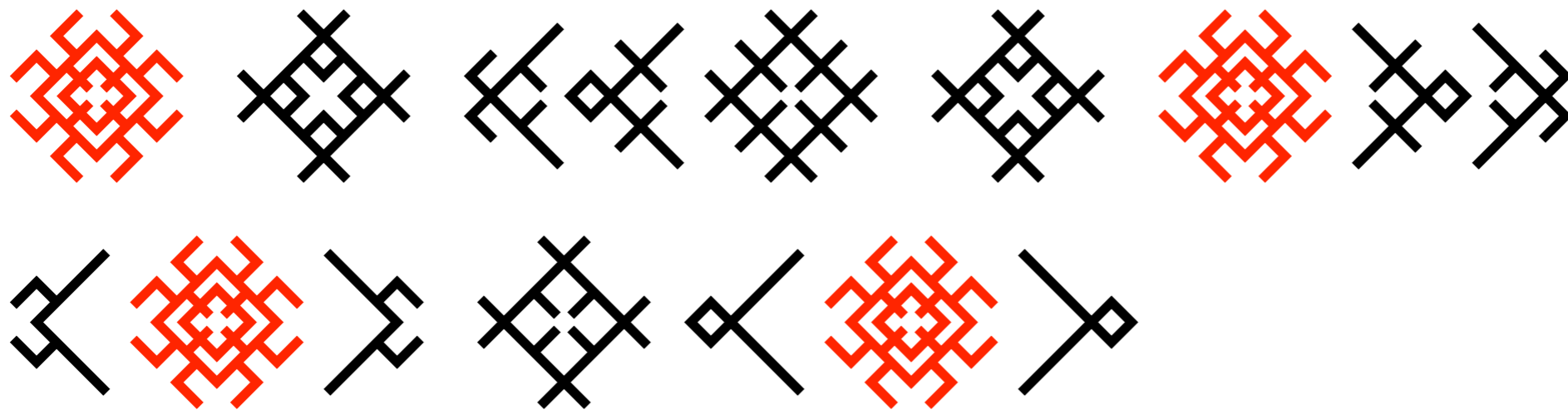
Ступені напругі

Напруга намеру праходзіць сем ступеняў:

1. намер
2. рух
3. дотык
4. ахоп
5. прасяг
6. росчын
7. самасьць

Над-ад'ява

Каб падзея нутраной мярэжы магла схапіць падзею вонкай мярэжы, трэба выйсьці ў становішча па-над тканінай свадзеі, зь якога яны абедзье дасяжныя ў *над-ад'яве*, адзінай роўні ад'явы. Іх схапленне з роўні ад'явы стварае асаблівую над-мярэжу, якая злучае падзеі або мярэжы вышэйшых і ніжэйшых узроўняў. Так тканіна свадзеі расьце з усіх бакоў ва ўсе бакі, ствараючы сетку без пачатку, канца й сярэдзіны.

Ад'яўная і ад'яўленая падзеі

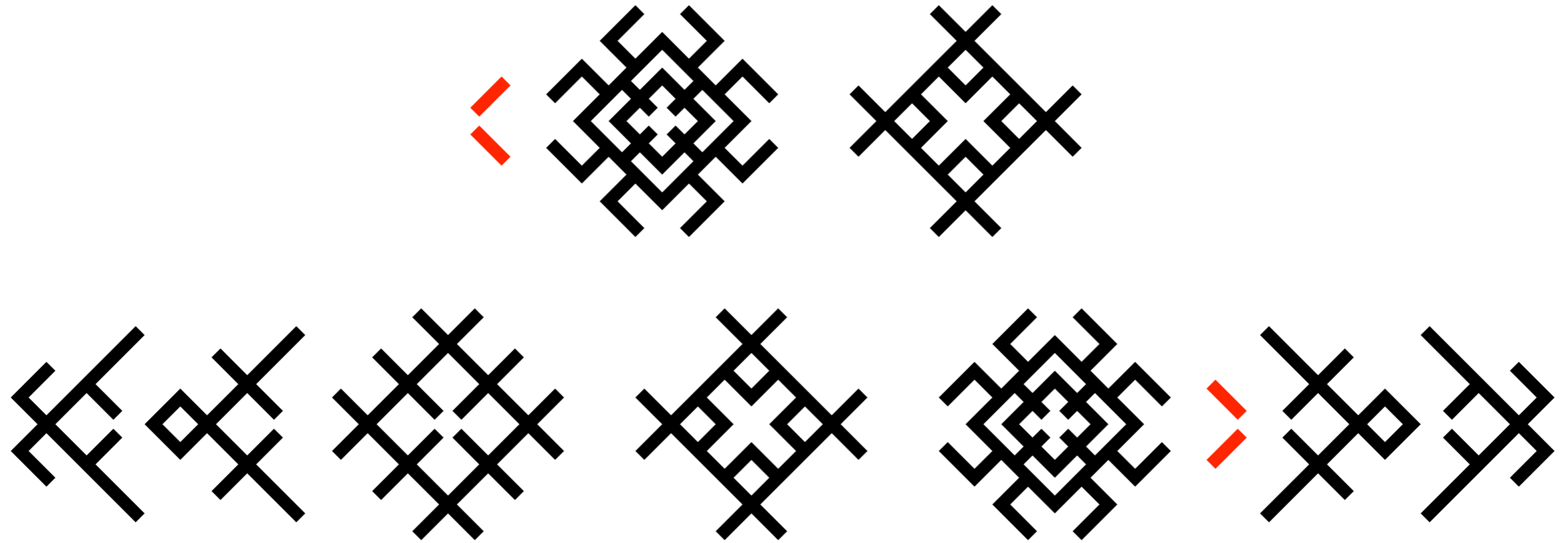
Над-ад'ява парушае паслядоўны лад тканіні і ўтварае крыжаваныя сувязі. Падзея, што тоесніцца зь іншай падзеяй праз над-ад'яву, завецца *ад'яўленай*, а ўтоесненая падзея – *ад'яўленай*. Узорам ад'яўнай падзеі ёсць палова ўзору напругі перад падзеяй -

, а ўзорам ад'яўленай падзеі палова ўзору напругі пасля падзеі -

Знакі ад'яўленьня скарачаюць ніць над-мярэжы.

Надпадзеі

Возіркам вылучаюцца *надпадзеі*, што чыняцца дзеяй дзеля стварэння падзей:

1. ад'ява
2. разварот
3. роўня
4. выбар
5. раскрыцьцё
6. сукрыцьцё
7. тоества
8. напруга

Паўпадзеі

Спроба паўтарыць надпадзеі над-ад'яўнымі ніцямі ўтварае *паўпадзеі*. Паўпадзея – гэта амаль-падзея, што хаця і ня ёсць часткай мярэжы падзей, але можа стаць часткай сувою на любым яго ўзроўні. Ніці паўпадзеяў сама-ад'яўныя, яны пачынаюцца і сканчаюцца на адной падзеі. Вылучаюць 14 паўпадзеяў, што маюць наступныя знакі:

ад'ява - самасьць -

разварот - адмова -

роўня - поўня -

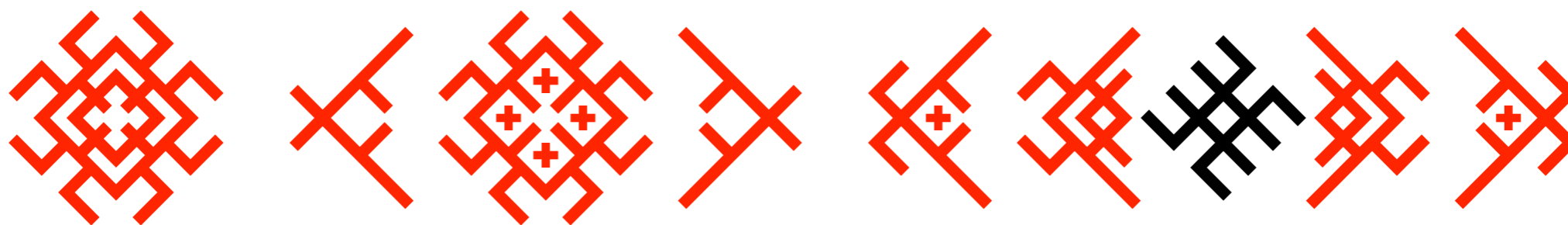
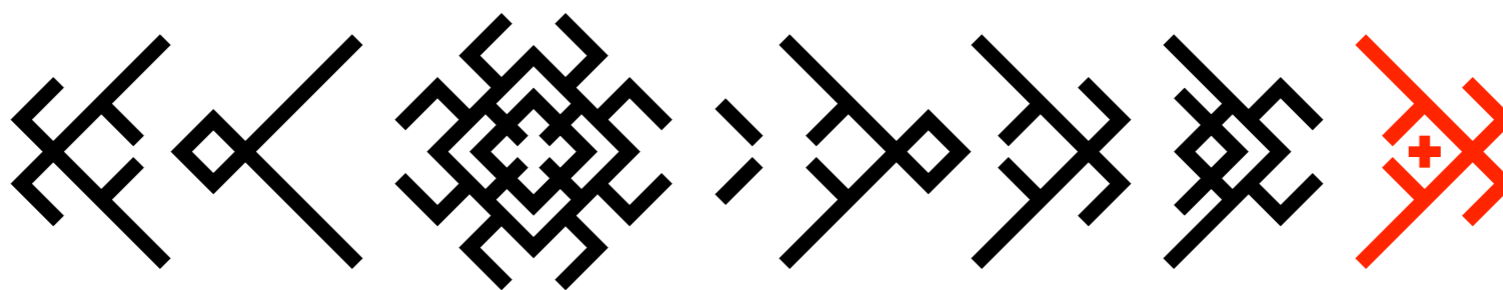
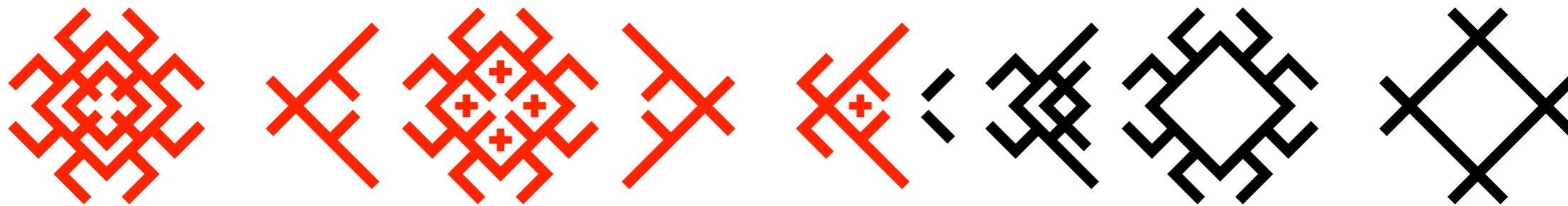
выбар - цэль -

раскрыцьцё - ява -

сукрыцьцё - тайна -

тоества - спарыш -

напруга - мага -

Пєратворы

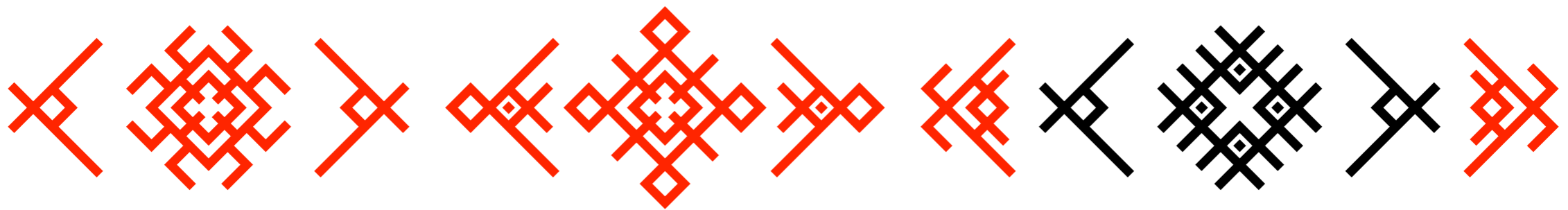
Пєратворы – гэта над-ад'яўныя ніці, што надаюць іншую якасьць ад'яўленым падзеям. Гэта паўпадзеі, празоры і згорты.

Празора

Празора – гэта ператвора, што накладае адныя ніці на іншыя ніці, зьмяняючы іх выгляд у роўні ад'явы. Ткані, ад'яўленыя ў празоры, завуцца празорнымі. Першасныя свадзеі – гэта свадзеі прасторы і часу. Празоры накладаюць першасныя свадзеі на іншыя свадзеі і ўтвараюць другасныя свадзеі пачуцьцёвых прастораў.

Будова празоры

Празора складаецца з чыну –   , сродку –   і дачыну – . Зьмяшчэньне ніці ў дачын празоры ўтварае празорань, вынік ператварэньня.

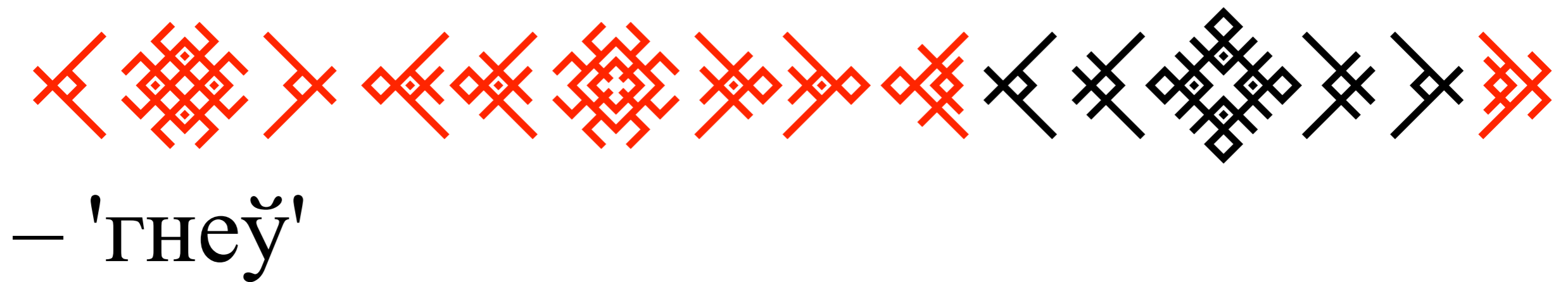
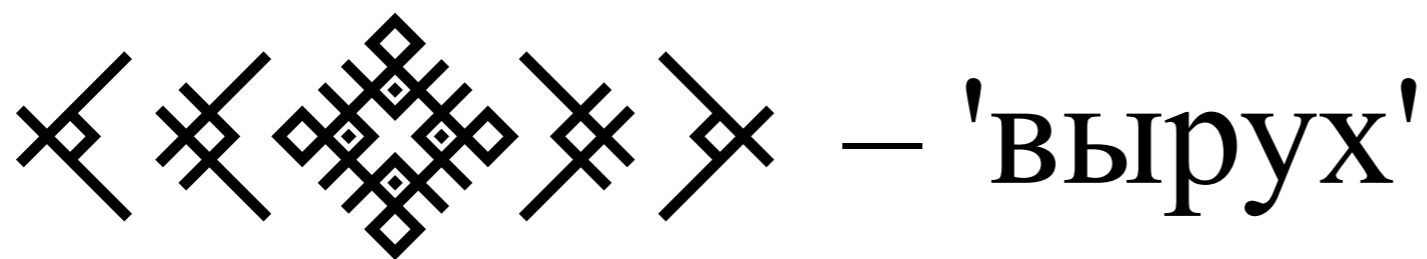

Празорні

Падзея асобы палягае ў прысваеньні падзеі чыну. Тое самае асоба робіць у сувоі чыну – утварае ўспрыманьне, выдзяленьне пэўнай прасторы для прысваеньня свадзеяў. Адмены суваю утвараюць кола свадзеяў чуцьця і знаньня, адмены развою дачыну – кола чуцьцёвых дачынаў, адмены сродку – перавод у іншыя чуцьцёвыя прасторы. Так, свадзеі вобразаў спаяўляюцца ў роўні ад’явы першасных свадзей у празоры ахопу. Празора ахопу стварае свадзеі здоляў пачуцьця выявы, стварэньня выявы, дачын ахопу, напаўненьне якога дае свадзеі ўсіх магчымых вобразаў.

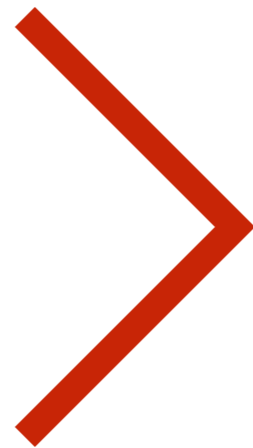

перажываньня

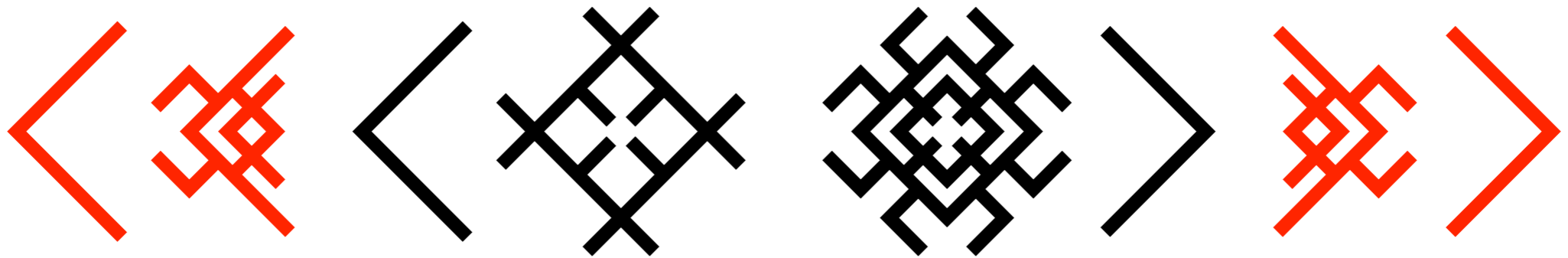
Зьверш

Зьверш зыходзіць са стараны прачыну. Зьверш вяртае выпраяву ў адзею або супадае з прачынам новае дзеі. Дзея, што мае зьверш, называецца зьвершанай, дзея, што ня мае зьвершы, завецца нязьвершанай. Узорам зьвершы ёсьць

Адзёя і ўдзёя

Раскрыцьцё падзеі новым прачынам спараджае ўдзею ўнутры дзеі. Дзея, што раскрываецца ўдзеяй, завецца *адзёяй*. Канец адзеі сканчае ўсе ўдзеі.

Прадзея і пасьлядзея

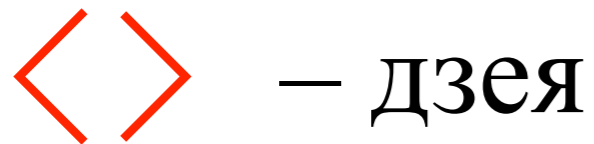
Дзея, як і падзея, можа быць раскрыта новай падзеяй. Раскрыцьцё дзеі патрабуе яе закрыцьця. Схопная дзея называецца *пра-дзеяй*. Схопленая дзея называецца *пасьля-дзеяй*. Раскрыцьцё дзеяў доўжыць *рад* дзеяў.

Прамова

Падзея, мярэжа, сувой, ніць, ткань і празора складаюць узроўні выпраявы свадзейнай *прамовы*. Прамова папярэднічае імёнам і явам, сьведам і мовам як аснова іх утварэння. Прамова мае нечасовы ўзыходна-глыбінны лад. Прамова ўтварае ўсемагчымасьць свадзеі.

Узоры Свадзеі

Знакі падзей, паўпадзей, напругі і ад'явы ўтвараюць узоры свадзеі. Узоры свадзеі выяўляюць ніці і ткані прамовы. Гэта ўзоры дзеянняў, што ўтвараюць свадзеі.

Іншаназвы

Іншаназвы замяняюць імёны падзеяў пытаннямі і адказамі і ўжываюцца дзеля тлумачэння ўзораў свадзеі.

 - прычына - адкуль? ад каго? ад чаго?

 - чын - што чыніць?

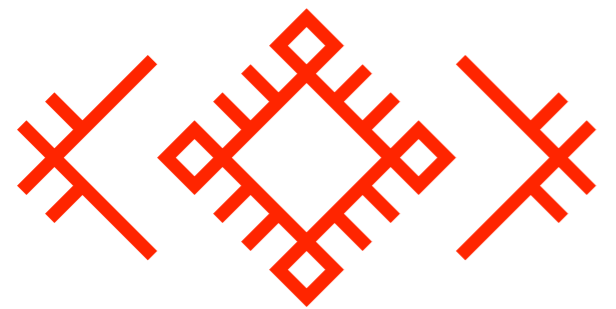
 - сродак - з чым? з кім?

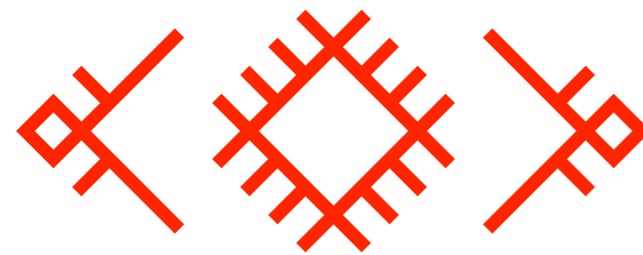
 - дачын - каго? што?

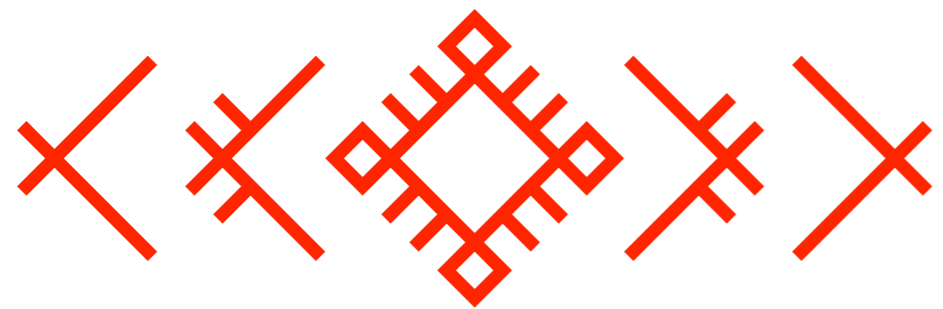
 - месца - дзе? у чым? у кім?

 - вычын - каму? чаму?

 - асоба - хто? што?

 – ад(дзе)

 – на(адкуль)

 –

чыніць(ад(дзе))

УЗЫХОД ВЫПРАЯВЫ

Сьцег выпраявы апісвае круг, спаўняючы ўсе магчымасьці свадзеі і ўзыходзіць на новы ўзровень. Выпраява ўзрастае самаўзыходам.

1. дзея
2. падзея
3. мярэжа
4. сувой
5. ніць
6. ткань
7. празора
8. згорт

Свадзея

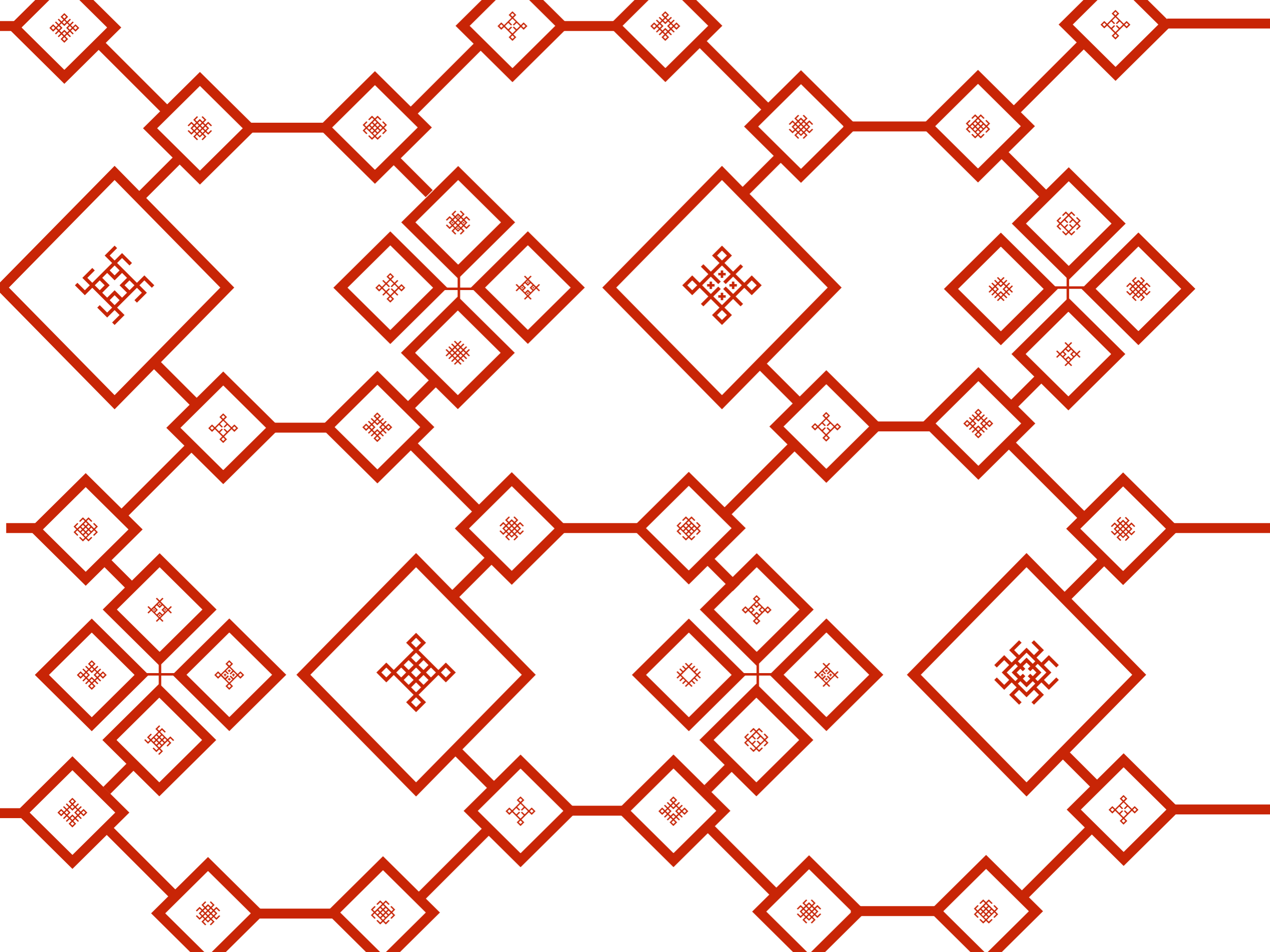
Свадзея – гэта самаўзыходжаньне дзеі, што самаад'явай разварочвае з адзінага прачыну ўсе магчымыя розьніцы. Выпраява росьціць і галініць сетку свадзеі. Свадзея яднае сабой усю сетку, і кожная частка сеткі мае сваю свадзею.

Мова

Мова – гэта дзея злучэння імя і аб'ёму.

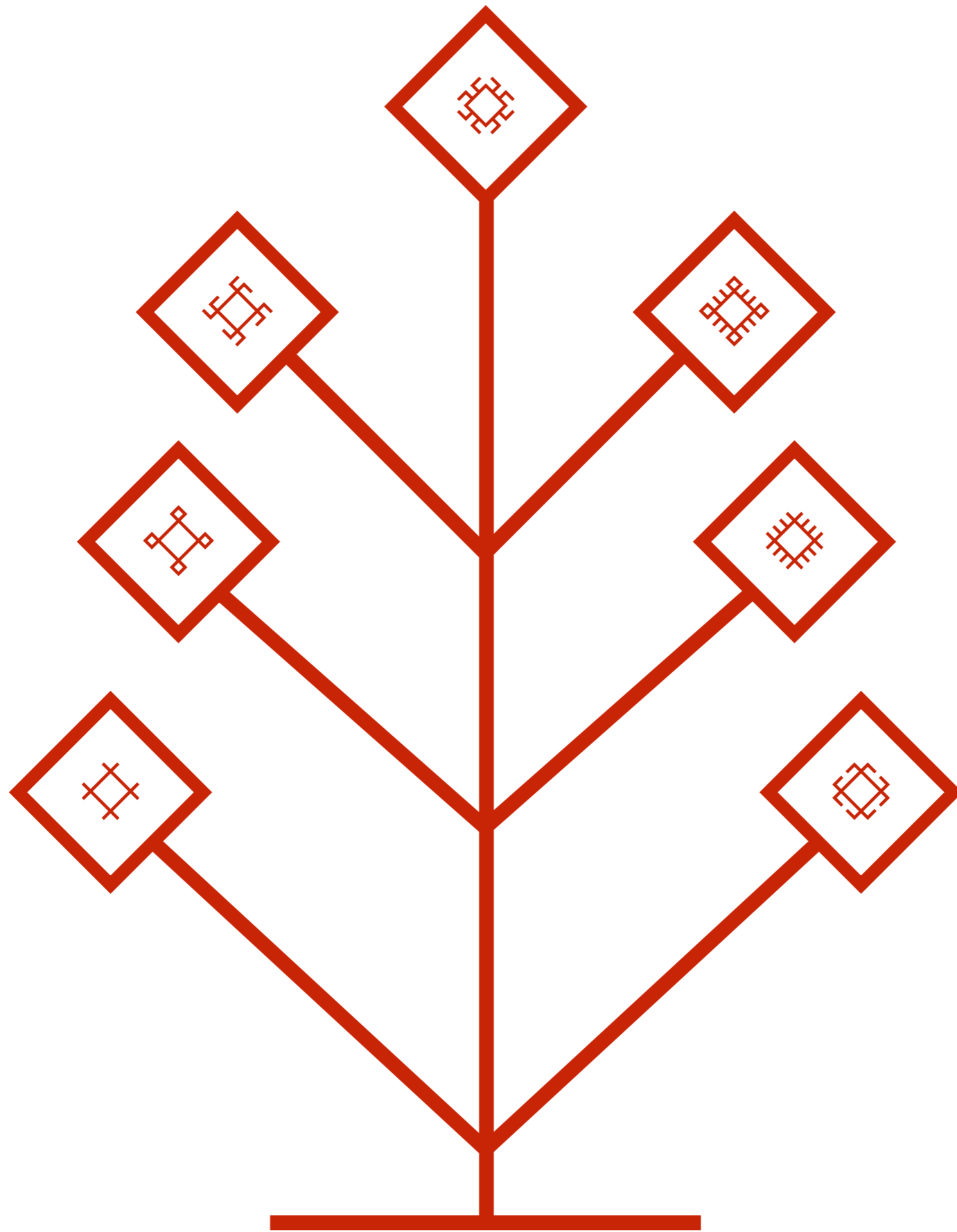
Сетка імён

Імёны могуць быць аб'ёмам іншых імён, аб'ёмы могуць змяшчаць у сабе імёны. Так узнікае сетка імён, дзе імёны ўтвараюць вузлы, а аб'ёмы – сувязі. Імёны імён утвараюць сувязі родаў і відаў.

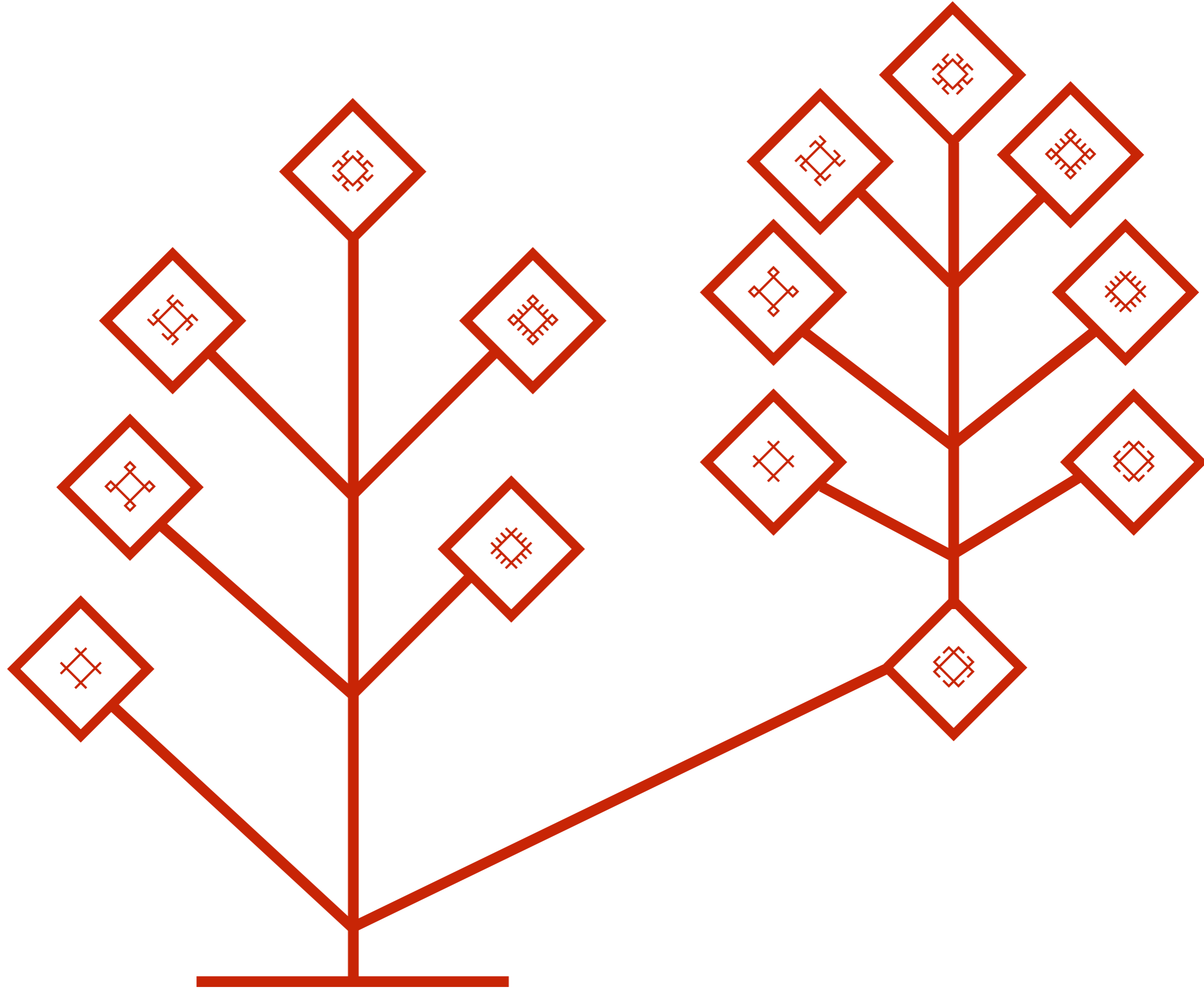
Дрэва імён

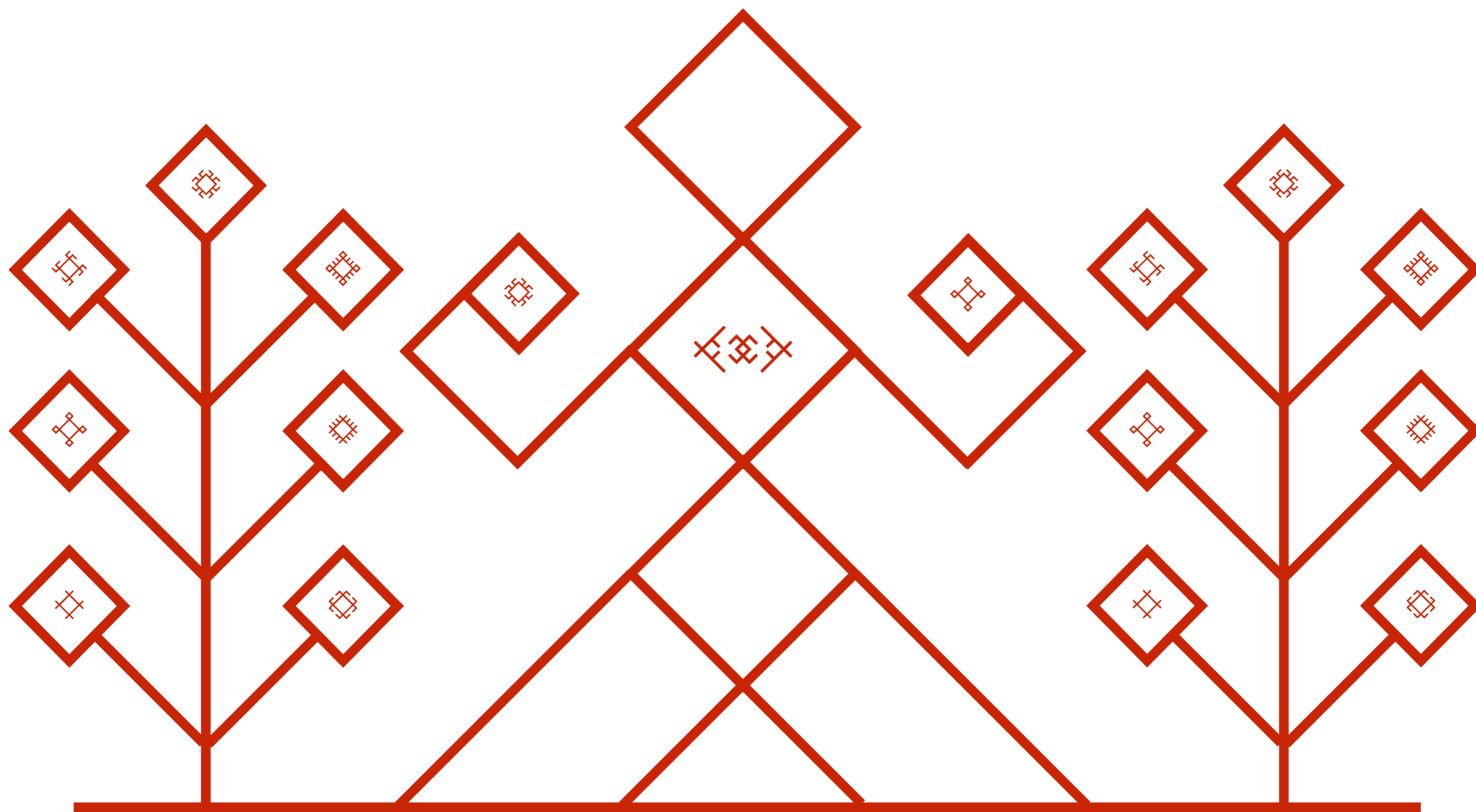
Прастора дзеі мовы становіць дрэва імён – усеагульнае дрэва развояў прамовы. Дзея мовы злучае вузлы сеткі імён з галінамі дрэва імён мярэжамі над-ад’явы. Знаходжаньне імя на дрэве імён называецца *месцам* імя.

Мова моў

Дрэва, галіны якога злучаюць сабой іншыя дрэвы імён, утварае *мову моў*. Імёнамі мовы моў суць прасторы імён, што падзяляюцца на галіны імён *умоў*. Для мовы моў дасяжны імёны ўмоў любога ўзроўню. Такое імя ўлучае ў сябе імёны сваіх *амоў*, моў вышэйшага ўзроўню.

Празорная мова

Прамая выява свадзеі ў празоры становіць празорную мову, у якой імя і аб'ём згарту супадаюць.

Свадзейная мова

Свадзейная мова ёсьць ад'яўленьне прамовы. Аб'ёмы такой мовы складаюць падзеі і паўпадзеі, а імёны – наставы узнаўленьня свадзеі.

Веды свадзеі

Веды свадзеі маюць сем частак:

1. выпраява
2. сувой
3. ніць
4. празора
5. дзея
6. мова
7. сьведа

Выпраява

Усё ёсьць незваротная дзея, якая бясконца расьце і рушыць наперад. Дзея спараджае бясконцасьць ад'яваў мярэжы як сваю апору, і рушачы па ёй, творыць узоры свадзеі. Дзея ўвесь час узыходзіць да роўні ад'явы створанай тканіны і далучае да яе новыя ўзоры. Так сетка свадзеі расьце ва ўсе бакі, ня маючы ў сабе ні пачатку, ні канца, ні сярэдзіны.

